

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanego T. K.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 11 marca 2014 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 listopada 2013 r. o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu, sygn. IV Ka [...]

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i w zw. z art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zażalenie skazanego pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 19 listopada 2013 r. upoważniony sędzia Sądu Okręgowego w P. odmówił przyznania skazanemu obrońcy z urzędu dla potrzeb postępowania kasacyjnego (k.1294). Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany W zażaleniu skazany kwestionując prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, iż ma on możliwości do pozyskania dochodów, które pozwolą mu na ustanowienie obrońcy z wyboru (k.1391). W dniu 13 lutego 2014 r. Przewodnicząca Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w P. przywołując treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 października 2013 r., sygn. akt K 30/11, uznała, iż skazany ma prawo takie zarządzenie zaskarżyć i nadała dalszy bieg temu zażaleniu (k.1396)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać merytorycznie rozpoznane. Stosownie do przepisu art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. na odmowę wyznaczenia adwokata w celu sporządzenia kasacji nie przysługuje środek odwoławczy. Przepis art. 528 k.p.k. wyznacza samodzielną podstawę do niemożności zaskarżania decyzji w toku tzw. postępowania okołokasacyjnego, a jest bezsporne, iż to właśnie w toku takiego postępowania zaskarżone zarządzenie zostało wydane (zresztą już trzecie w tej fazie - k. 1094-1995; 1274-1275; 1294). Niemożność zaskarżenia decyzji o odmowie wyznaczeniu adwokata w celu sporządzenia kasacji nie wynika zatem z uregulowań (a raczej ich braku) zawartych w art. 81 § 1 k.p.k., ale lokuje się w obszarze postępowania toczącego się już po uprawomocnieniu się wyroku wydanego w sprawie karnej. Skoro w przywołanym w treści zarządzenia z dnia 13 lutego 2014 r. wyroku w sprawie K 31/11 Trybunał Konstytucyjny nie stwierdził, aby przepis art. 528 § 1 pkt 2 k.p.k. był niezgodny z Konstytucją, to oznacza to, iż nie ma żadnych normatywnych racji do uznania, że wyrok ten „otworzył” także drogę do zaskarżania orzeczeń lub zarządzeń o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu także po tym, jak zapadło prawomocne orzeczenie rozstrzygające o odpowiedzialności karnej oskarżonego. Zatem aktualne pozostają orzeczenia Sądu Najwyższego, iż kwestia zasadności niewyznaczenia obrońcy z urzędu dla ewentualnego sporządzenia kasacji może być przedmiotem kontroli w trybie rozpoznawania zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji (art. 528 § 2 k.p.k. – por. np. postanowienia SN: z dnia 10 listopada 2011 r., II KZ 46/11, Lex nr 1084724; z dnia 9 stycznia 2013 r., III KZ 91/12, Lex nr 1235891; z dnia 23 maja 2013 r., III KZ 22/13, Lex nr 1317951), natomiast złożone zażalenie nie może zostać w takim układzie rozpoznane, skoro ustawa procesowa wskazuje, iż taki środek odwoławczy w ogóle nie przysługuje (postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KZ 30/13, OSNKW 2013, z. 9, poz. 82). W niniejszej sprawie zarządzenie o odmowie przyjęcia kasacji zostało już wydane (k. 1397), co w przypadku złożenia zażalenia będzie umożliwiało Sądowi Najwyższemu badanie także zasadności tych decyzji, które poprzedzały wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, a które wpływały także na wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji.

Z tych powodów orzeczono jak w postanowieniu.